

XIN HỎI CÁC ANH LÀ AI? SAO LẠI BẮN, GIẾT CHÚNG TÔI KHI CHỐNG TÀU XÂM LĂNG VN

Mường Giang

Lời giới thiệu: Bài viết hay, nói rõ về sự xuống dốc thê thảm của đất nước từ công lao trên ngàn năm lịch sử của tổ tiên ta oai hùng gìn giữ bờ cõi chống giặc phương Bắc xâm lăng đến tới tình trạng hiện nay cúi nhận làm chư hầu và nô lệ giặc Tàu dưới chế độ ác với dân hèn với Tàu của cs Hà nội. --đvv.

oOo

Viết về đất Bắc, xưa nay không ai không nhắc tới Bạch Đằng Giang vì nó đã trở thành một biểu tượng thiêng liêng của dân tộc Việt. Bởi vậy chúng ta sẽ không ngạc nhiên khi đọc hai câu thơ hào sảng và hùng tráng của Phạm Sư Mạnh đời nhà Trần khi nhắc tới nó:

*“Vũ trụ kỳ quan Dương Cốc nhật.
Giang san vượng khí Bạch Đằng thu”.*

Đây cũng là địa danh mà người anh hùng Ngô Quyền, đã làm nên chiến thắng Bạch Đằng Giang năm 938, chém thái tử Hoảng Thao và đuổi quân Nam Hán chạy về Tàu, cởi ách nô lệ hơn 1000 năm cho dân tộc Việt.

Năm 981 Thập Đạo Tướng Quân Lê Hoàn đã tái tạo một trận Bạch Đằng Giang 2, đánh tan thủy quân Tống trên dòng sông thiêng này. 300 năm sau, ngày 9-4-1288, Hưng Đạo Đại Vương Trần Quốc Tuấn cùng với tướng sĩ nhà Trần, cũng đã đạt được một chiến công hiển hách lần thứ 3 trên sông Bạch Đằng. Đại Việt đã làm cho giặc Mông-Nguyên kinh hồn tán đờm, bắt sống đại tướng Ô Mã Nhi, đánh đắm hơn 400 chiến thuyền và tiêu diệt hơn 8 vạn quân giặc, khiến cho Thái tử Thoát Hoan phải trốn trong ống đồng cùng với đám tàn quân chạy về Tàu.

Mấy trăm năm sau, đời vua Lê Thần Tôn sứ ta sang Tàu giao hảo. Vua nhà Minh lại đem chuyện Mã Viện dựng cột đồng để chế giễu “Đồng trụ chi kim đài dĩ lục (cột đồng đến nay râu phủ xanh)” nhưng bị sứ thần Giang Văn Ninh đáp lại “Đằng Giang tự cổ huyết do hồng (sông Bạch Đằng từ xưa máu còn đỏ)”. Vua nhà Minh tức giận ra lệnh giết sứ thần VN nhưng vẫn tỏ lòng kính trọng, nên chôn cất và xây lăng mộ tử tế. Hỡi ơi hào khí của người xưa là thế đó, còn đảng CSVN ngày nay thì từ bé tới lớn, ai cũng đều có thái độ hèn hạ trước giặc Tàu. Lãnh đại đất nước như vậy, VN không bị Tàu đô hộ và cưỡng đoạt lãnh thổ mới là chuyện lạ!

Ngày 29-4-2008, ngọn đuốc máu của Tàu đỏ được Libinhua (phó chủ tịch UBTVH Bắc Kinh 2008) cùng đám âm binh đông đảo với cờ quạt, sau khi lưu diễn hầu hết các nơi

khác trên thế giới, đã tới Sài Gòn. Ra rước “voi giặc vào dây mả tổ Hồng-Lạc” tận phi cơ là tên Hoàng Vĩnh Giang đại diện cho ngụy quyền CSVN, cùng với một lực lượng công an VC và Tàu cộng chìm nổi đông đảo, để bảo vệ đuốc máu của kẻ thù. Đầu tháng 10 năm nay, Trung cộng tổ chức mừng quốc khánh ngay tại cái gọi là thành phố Tam Sa (trên đảo Phú Lâm, thuộc quần đảo Hoàng Sa của VNCH, mà giặc đã cưỡng đoạt vào tháng 1-1974). Điều lạ lùng nhất là “đảng và nhà nước VC” không thấy nhục nhã, trái lại còn hồ hởi, phấn khởi chúc mừng!

Bức tranh vãn cảnh đã làm cho người Việt trong và ngoài nước vừa xấu hổ, vừa ngậm ngùi cho thân phận VN trong cơn quốc nạn. Thật sự chỉ có những kẻ không có tim óc mới đứng dưng trước nỗi nhục, đất nước tại sao phải để cho một lũ cầm thú cai trị suốt mấy chục năm qua? Từ đó chúng mới có cơ hội làm tội tở cho Tàu đỏ, từ biên giới, cao nguyên tới biển đảo, trong đó có quần đảo Hoàng-Trường Sa của VN, rồi hợp thức hóa thành Tam Sa vào cuối năm 2007. Bởi vậy Tàu đỏ đã tự mình vẽ lại bản đồ chín khúc tại Biển Đông, hay còn gọi là đường lưỡi bò, gần như thâu tóm vùng biển này thuộc lãnh địa của mình. Một hành động ngược ngạo khinh thường cả thế giới, trong đó có Hoa Kỳ và Nga là hai cường quốc đại dương, lúc nào cũng có khả năng đè bẹp Tàu như ngày xưa quân phiệt Nhật đã từng làm.

Nỗi công phần mất nước của người Việt cũng bùng cháy lên từ đó, do các sinh viên học sinh, nam nữ thanh niên và một số văn nghệ sĩ trong nước phát động các cuộc biểu tình chống giặc Tàu, ngay tại Hà Nội, Sài Gòn và nhiều nơi khác khắp nước. Hưởng ứng và hỗ trợ cuộc đấu tranh trên, người Việt tỵ nạn CS khắp năm châu, cũng đứng dậy đòi VC phải trả lại chính quyền cho toàn dân Việt để cứu nước.

Sự đối kháng của cả nước VN làm Tàu đỏ lòng lộn như con chó điên bị thiên, nên chúng đã ra lệnh cho bè lũ tay sai VC (nay đã lộ mặt có Nguyễn Phú Trọng, Trương Tấn Sang, Nguyễn Tấn Dũng...) phải thanh toán dứt điểm phong trào chống Tàu xâm lược, bằng tất cả thủ đoạn lưu manh gian ác như bắn giết, bắt cóc, bỏ tù, thủ tiêu hay bịt miệng đồng bào, để chúng tiếp tục lừa bịp thiên hạ ngày nay vốn đã chê chán thừa mứa về những câu chuyện có liên quan tới TC và VC (sau đại hội đảng VC lần 6 và vụ thủ tướng Ôn Gia Bảo TC bị báo Mỹ tố tham nhũng trong tháng 10-2012). Một số người tuổi trẻ trong nước đã bị VC bắt bỏ tù về tội “yêu nước chống Tàu” như Nguyễn Xuân Nghĩa, Phạm Thanh Nghiên, Điếu Cây, Cù Huy Hà Vũ, Bùi Hằng, Tạ Phong Tần, Anh Ba Sài Gòn, ca nhạc sĩ Trần Vũ An Bình, Việt Khang. Và mới nhất có nữ sinh viên Nguyễn Phương Uyên.

Tam Sa, Biển Đông, Biển Hoa Đông, thực phẩm và hàng hóa “made in china” từng giờ từng ngày hiện là những vấn đề thời sự nóng hổi trên các diễn đàn thế giới và gần 90 triệu trái tim VN. Sự quan trọng của chúng đến nỗi các ứng viên tổng thống và quốc hội Hoa Kỳ vào tháng 11-2012, phải lấy đó làm đề tài tranh cử, như là một quốc sách của Mỹ trong 4 năm tới.

Đề lập liêm cái tội hèn với giặc Tàu, dữ với dân và bán nước cho giặc của chính mình cùng với đồng bọn, Dũng vào ngày 20-4-2008 lại tuyên bố “bảo vệ đước máu cho Tàu đỏ, là bảo vệ tình hữu nghị của hai nước”. Vì vậy cũng đừng lấy làm lạ là tại sao VC đã hoan hô TC đàn áp Tây Tạng và luôn xác quyết nước Tây Tạng là lãnh thổ của Tàu đỏ. Trong khi đó thì vụ Hoàng Sa, Trường Sa, Tam Sa lại im re không ý kiến (kể cả trong đại hội bất thường lần thứ 6 của đảng). Trước đó vào tháng 3-2008, Nguyễn Văn Thọ, thứ trưởng Bộ Ngoại Giao VC cũng trân trọng hứa với Hồ Cận Văn, chủ tịch TVH Bắc Kinh, là toàn bộ đảng CSVN sẽ tận dụng mọi khả năng, tài nguyên và lòng trung thành, để bảo vệ ngọn đước máu khi tới Sài Gòn ngày 29-4-2008.

Hỡi ôi phải tận dụng cả công an, bộ đội để đàn áp dân oan, dân đói cả nước. Phải tìm đủ mọi trăm phương ngàn cách để hủy diệt Phật Giáo, Cao Đài, Hòa Hảo, Tin Lành... trong nước, phải lừa bịp bịt miệng dư luận trong và ngoài nước để che đậy nạn đói kém và suy thoái kinh tế trong nước. Vì tham nhũng của bộ chính trị và thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng.

Ba mươi chín năm về trước, ngày 29-4-1975 cũng là ngày N, giờ G mà Lê Duẩn chọn để tấn công cưỡng đoạt Sài Gòn và dứt điểm VNCH. Ngày 29-4-2008 lịch sử lại tái diễn của ngày N, giờ G... toàn dân cả nước cũng như tập thể người Việt TNCS Hải Ngoại, đã “Nhận Diện” thật rõ ràng về hai kẻ thù của Dân Tộc Việt “VC bán nước, Trung cộng xâm lăng và cưỡng đoạt lãnh thổ Việt Nam”.

*“...Việt Nam ơi! Thời gian quá nửa đời người
và ta đã tỏ tường rồi, ôi cuộc đời ngay sau tàn lửa khói
MẸ Việt Nam đau từng cơn xót dạ nhìn đời
người làm than đói khổ nghèo nàn
kẻ quyền uy giàu sang dối gian...”*

(Việt Nam Tôi Đâu – Việt Khang)

Mùa xuân năm Quý Mão 43 sau Tây lịch (STL), hai bà Trưng bị Mã Viện đánh bại, đất Giao Châu lại trở thành một Huyện thuộc nhà Hán, mở đầu cho Bắc thuộc lần thứ nhất kéo dài hơn 10 thế kỷ. Để hạ nhục Dân tộc Việt trong cơn quốc phá gia vong, giặc Tàu tịch thu hết các trống đồng, đồ sắt, những biểu tượng của nền văn hóa Âu Lạc, đem đúc thành cột đồng Mã Viện, làm vật trấn phương nam với lời hăm dọa: “đồng trụ chiết, Giao Chỉ diệt”.

Cuối đời Trần, Hồ Quý Ly cướp ngôi vua khiến lòng người bất phục. Giặc Minh lợi dụng thời cơ cưỡng đoạt và đô hộ Đại Việt từ năm 1414-1427 với manh tâm đồng hóa và biến nước Nam thành một quận huyện của Tàu. Nhưng âm mưu thâm độc trên đã bị Bình Định Vương Lê Lợi và toàn dân Việt bẻ gãy sau 10 năm chiến đấu, giặc cuốn gói chạy về Tàu, chấm dứt kỳ Bắc thuộc lần 2.

Từ năm 1988 tới nay, sau khi đế quốc Sô Viết tan rã kéo theo sự sụp đổ của chủ nghĩa cộng sản tại Đông Đức, Đông Âu và hầu hết trên thế giới, ngoài bốn nước VC, TC, Cu Ba và Bắc Hàn. CS Việt Nam vì nhu cầu cứu đảng, cứu mạng... nên đã đem sinh mệnh của Tổ quốc và Dân tộc Việt, dâng hiến toàn bộ đất đai biên giới, cao nguyên, biển đảo, vùng đánh cá, lãnh hải, thềm lục địa... cho kẻ thù truyền kiếp, gây nên “Đại Họa Mất Nước” ngày nay mà bất cứ người Việt nào cũng biết.

*“...giờ đây Việt Nam còn hay đã mất?
mà giặc Tàu ngang tàng trên quê hương ta
Hoàng-Trường Sa đã bao người dân vô tội
chết ngậm ngùi vì tay súng giặc Tàu...”*

(Việt Nam Tôi Đâu – Việt Khang)

Hỡi ôi, đây là cái giá mà dân tộc Việt Nam phải còng lưng gánh chịu cho Hồ Chí Minh và tập đoàn lãnh đạo lớn bé của CS, chẳng những bây giờ mà còn kéo dài tới nhiều thế hệ sau này, qua những hành vi tham tàn, bạo ngược, bịp dân bán nước, khiến cho người Việt ngày nay đi tới đâu cũng bị xấu hổ vì sự bất lực của chính mình, đã không ngăn cản nổi VC rước voi Tàu vào đất Việt dầy mỡ mà Tổ Tông và tàn phá non sông, khủng bố đồng bào Việt, ngay chính trên quê hương mình.

*“...xin hỏi anh là ai?
không cho tôi xuống đường để tỏ bày
tình yêu quê hương này
dân tộc này đã quá nhiều đắng cay...”*

(Xin Hỏi Anh Là Ai? – Việt Khang)

Năm 1077, Lý Thường Kiệt trong lúc ngăn chống giặc Tống trên sông Như Nguyệt, Ông đã thay mặt quốc dân Đại Việt khẳng định “NAM QUỐC SƠN HÀ, NAM ĐẾ CU”. Ngày nay ngụy quyền CSVN tiếm quyền dân-nước, đã đi ngược lại lòng dân, ý nước khi công khai phủ nhận quyền làm chủ đất nước mình, qua ngàn trăm hành động nhục nhã, khiến cả nước bị người Tàu bóc lột, khinh thường, chèn ép. CS Việt Nam còn công khai ra lệnh cho bộ đội, công an và côn đồ thẳng tay khủng bố, lăng nhục, cầm tù những người yêu nước chống Tàu.

*“...xin hỏi anh ở đâu?
ngăn bước tôi chống giặc Tàu ngoại xâm
xin hỏi anh ở đâu?
sao mắng tôi, bằng giọng nói dân tôi
dân tộc anh ở đâu?
sao đang tâm, làm tay sai cho Tàu?...”*

(Xin Hỏi Anh Là Ai? Việt Khang)

Suốt mấy ngàn năm tranh đấu chống sự thống trị của giặc Tàu phương Bắc, tiền nhân chúng ta ngay từ thời các Tổ Hùng mở nước, đã tạo nên bản chất quật cường làm thành một tôn giáo đặc biệt VN, thờ kính các vị anh hùng liệt nữ của dân tộc, suốt 20 thế kỷ trong dòng lịch sử Việt, đã có công ngăn chống giặc Tàu xâm lăng cướp nước. Các vị vua chúa VN thời trước đã khôn ngoan trong cách xử thế, khi vừa cứng rắn chiến đấu chống giặc Tàu để dành độc lập và sự vẹn toàn lãnh thổ, lại cũng rất mềm dẻo trong ngoại giao để tránh bớt sự căng thẳng giữa hai nước. Nhưng VC thì trái lại chỉ biết có cúi đầu, quì gối và bung bở giặc, tạo cơ hội và điều kiện để kẻ thù truyền kiếp của dân tộc Việt lấn áp và xen vào nội bộ, đưa tới hậu quả bi thảm: mất nước, mất chủ quyền và sắp bị diệt vong trước sự xâm lăng công khai của Tàu đỏ, qua bằng chứng thêm sao trên cờ Trung cộng và bắt người Việt học tiếng Tàu và gọi đó là tiếng “dân tộc?”.

Điều này cho thấy quan điểm truyền thống chính trị của Tàu trước đó hay bây giờ vẫn không thay đổi, luôn coi VN như là một phần lãnh thổ của đế quốc mình. Chính Hồ Chí Minh và Đệ Tam CSQT là thủ phạm, đã rước voi Tàu về dẫy mả Tổ Hùng Lạc, từ khi họ Hồ bí mật sang Tàu cầu viện Trung cộng vào năm 1950. Tất cả chúng có “mãi quốc cầu vinh” của đảng CSVN đã được chính Bộ Ngoại Giao VC công bố qua cái gọi là “Bạch thư” trong thời gian trước khi xảy ra cuộc chiến biên giới Hoa-Việt năm 1979: Trung cộng là nước cung cấp quân trang dụng cụ như viện trợ nhiều nhất cho VC. Nên Tàu đã lợi dụng tình hình đó để chèn ép VC phải “bán nước” lần hồi cho giặc.

Trên đất Bắc, từ năm 1954 tới nay, vì quyền lợi riêng tư mà đảng Cộng Sản Việt Nam hoặc nhắm mắt làm ngơ hay đã đồng thuận dâng hiến hoặc bắt tài để cho Trung cộng công khai chiếm đoạt nhiều đất đai của Việt Nam dọc theo biên thùỳ Hoa Việt. Trong sự mất mát này, quan trọng bậc nhất vẫn là **ÁI NAM QUAN**, với địa thế hiểm trở có một không hai, nằm trên con đường độc đạo Quảng Tây-Hà Nội.

*“Quý môn quan, quý môn quan
thập nhân khí, nhất nhân hoàn.”*

Nơi mà bao đời tiền nhân ta đã tạo nên những chiến công hiển hách vào năm 981 (STL), Thập Đạo Tướng Quân Lê Hoàn bêu đầu Hầu Nhân Bảo. Năm 1076 Thân cảnh Phúc chặn đứng 30 vạn quân Tống của Quách Quỳ, để Lý Thường Kiệt giết trọn trên sông Như Nguyệt, tạo hứng cho đại tướng quân viết bài thơ thần “**NAM QUỐC SƠN HÀ**” khẳng định với giặc Bắc về cương thổ độc lập của Đại Việt. Nhưng lòng lầy nhất vẫn là trận Liễu Thăng, danh tướng số một của nhà Minh, bị các tướng Lam Sơn của Bình Định Vương Lê Lợi chém rụng đầu năm 1427, nay vết tích vẫn còn nơi “**Liễu Thăng Thạch**” và “**Lê Tổ kiếm**” như một bài học, thách thức người Hán trước ác mộng xâm lăng VN.

Riêng ngoài biển Đông, cũng do VC hèn nhục ký nhượng phần lớn lãnh hải của VN, khiến cho Trung cộng ngang ngược tuyên bố chủ quyền 200 hải lý tính từ Hoàng Sa, cộng thêm một hiệp ước khác vừa lén ký, cho phép Trung cộng ra vào tự do trong vịnh

Bắc Việt, làm cho vùng biển của VN bây giờ thành cái ao của Trung cộng nên mới dám hung tàn tập trận bắn đạn thật. Tóm lại hành vi bán nước của đảng Cộng Sản VN, chẳng những gây phần nộ cho cả nước, mà còn làm cho người ngoại quốc bất bình và khinh bỉ, mà nhà báo người Pháp Sylvaine Pasquier, gọi đó là quốc nhục của người Việt.

Mới đây, Hà Nội lại ký thêm nhiều hiệp ước bất bình đẳng với Tàu, công khai đồng thuận để giặc bắn giết đồng bào ngư phủ ngay trên biển đảo yêu quý của quê hương mình. Ngày nay, VN đã nghèo khổ lại càng khốn đốn hơn vì diện tích canh tác càng ngày càng bị giới hạn bởi thiên tai, nguồn tưới và nạn nhân mãn trầm trọng, với 5.2 triệu ha ruộng, phải nuôi hơn 80 triệu người, nên bình quân 0.16 ha dành cho 1 nông dân, nếu theo quy định của Liên Hiệp Quốc, thì quá thấp, dù theo cái loa tuyên truyền thì VN hiện nay là nước đứng thứ ba (sau Thái Lan, Ấn Độ) về sản xuất gạo. Nói chung, gạo thặng dư bán ra ngoài chỉ là vấn đề thời gian, cho nên dù muốn hay không, thức ăn và tương lai của dân tộc cũng vẫn là trên các sông ngòi biển sống.

Theo nhận xét chung của các chính trị gia quốc tế, VN ngày nay dưới chế độ xã nghĩa, hoàn toàn trở thành chư hầu của Trung cộng, từ quân sự cho tới lệ thuộc kinh tế, hàng hóa Tàu nhờ VC bỏ ngõ biên giới, cùng với bạch phiến, tiền giả... tràn ngập Bắc Nam. Thêm vào đó là sách vở, văn hóa, văn minh Hán Tộc cũng tràn ngập công khai và như tầm ăn dâu, ngày qua tháng lại tự nhiên đồng hóa người Việt, như Trung cộng đã và đang thi hành tại Mãn Châu, Mông Cổ, Hồi Hồi và Tây Tạng suốt hai thế kỷ qua.

Lãnh thổ đem cắt, kinh tế giao phó, văn hiến thì mời nhập và mạng sống của cả nước nhờ vào hai vựa lúa Sông Hồng, Sông Cửu, nay cũng bị giặc Tàu kiểm soát lưu lượng trên đầu nguồn, bằng một hệ thống đập chằng chịt, khiến cho đồng bào Hậu Giang năm nào cũng bị lũ lụt tàn phá, một hiện tượng không bao giờ xảy ra trước năm 1975.

Nhiều người Việt trong và ngoài nước hiện nay còn mang nặng nỗi niềm thế sự, khi đứng trước vận nước suy vi mà không làm gì được cho nước, cho dân. Nên Họ chỉ còn biết gửi gắm nỗi hờn vong quốc theo tiếng thét của loài chim Đỗ Quyên như Trần Nguyên Đán ngày xưa đã viết “tam xuân đề huyết quyên thanh đạm, vạn lý quy cô quế ảnh tâm”.

Nhưng có một chàng nhạc sĩ trẻ tuổi tên Việt Khang, đã biết dè nén tận đáy lòng tiếng cuộc sầu đau Thục Đế “năm canh máu chảy, sáu khắc hồn tan” vì nhớ nước, thương nòi. Và không phải ngẫu nhiên mà Anh đã xuất hồn để sáng tạo được hai nhạc phẩm bất hủ “Việt Nam tôi đâu và Anh là Ai”, như những tiếng kêu thê thiết mang nỗi đau mất nước của người dân bất lực trước cảnh nhục hèn của ngụy quyền. Và chính cái hào khí Đông A của triều Trần ba lần đuổi đánh quân Nguyên-Mông ra khỏi bờ cõi Đại Việt, đã nung đúc tinh thần bất khuất của người nghệ sĩ trước súng đạn và sự khủng bố của giặc thù.

*“... tôi không thể ngồi yên
khi nước Việt Nam đang ngã nghiêng
dân tộc tôi, sắp phải đắm chìm*

*một ngàn năm hay triển miên tằm tói
tôi không thể ngồi yên
để đời sau cháu con tôi làm người
cội nguồn ở đâu?
khi thế giới này không còn Việt Nam...”*

(Xin Hỏi Anh Là Ai? -Việt Khang)

Cuối cùng Việt Khang đã tự chước vào bản thân mình một hệ lụy ê chề nhất với bản án bốn năm qua phiên tòa rừng thời trung cổ tại Sài Gòn vào ngày 30-10-2012, dành cho người yêu nước như bao nhiêu thế hệ Việt đã đi trước và hiện đang đồng hành với Anh (Trần Vũ An Bình, Nguyễn Phương Uyên...) trên đoạn đường gian nan cứu nước. Lòng chân thành của người tuổi trẻ, chỉ một sớm một chiều không ai ngờ đã được hàng trăm ngàn trái tim già trẻ bé lớn, đón nhận trong cảm động thân thương qua những tiếng lòng xao xuyến:

*“... là một người con dân Việt Nam
lòng nào làm ngơ trước ngoại xâm
người người cùng nhau đứng lên đáp lời sông núi
từng đoàn người đi chẳng nề chi
già trẻ gái trai giơ cao tay
chống quân xâm lược, chống kẻ nhu nhược bán nước Việt Nam...”*

(Anh Là Ai? – Việt Khang)

Cả hai bài hát từ đầu đến cuối, chỉ toàn là sự đắng cay chua xót của người mất nước mất quyền sống từ manh áo chén cơm và hơi thở tự do của con người. Hỡi ôi! ngay cả loài vật bé nhỏ như chim Tử Quy, Anh Vũ, Đa Đa... mà còn biết kêu lên hai tiếng “nước nhà” thảm thiết, trong khi có không ít người lại đứng dung xa lạ như chưa hề quen biết tới hai chữ Việt Nam.

Việt Khang vào đời với hai bản “Ái Quốc Ca” định mệnh. Phong Dinh (Cần Thơ) là quê hương của người nhạc sĩ, một địa phương mà mấy chục năm về trước cũng có một Lưu Hữu Phước, sinh quán tại Ô Môn trước khi chính thức nhập đảng CS đệ tam quốc tế, đã viết hai nhạc phẩm bất tử trong dòng sử Việt “Hội Nghị Diên Hồng” và “Bạch Đằng Giang”, nói lên tinh thần chống xâm lăng của người Việt.

Từ sau ngày quốc hận 30-4-1975, VNCH không còn nhưng quân cán chính miền Nam vẫn tiếp tục chiến đấu với CSVN bằng tinh thần yêu nước và trái tim. Cuộc chiến lần này người Việt QG không cần sử dụng súng đạn và bạo lực, mà chỉ dùng tới vũ khí “truyền thông báo chí và văn nghệ, ca nhạc”. Ngày nay, trong bất cứ buổi sinh hoạt chính trị nào, cho dù có ai xuất hiện trên sân khấu chẳng nữa. Rốt cục cái đỉnh để thu hút quần chúng cũng vẫn là văn nghệ, ca nhạc.

Thật cảm động mỗi lần nghe lại hai bài hát của Việt Khang, do chính tác giả trình bày hay bất cứ người nào. Tất cả đều quyến rũ người nghe thật mãnh liệt, mang lại cảm xúc vô hình không biết phải dùng danh từ gì để diễn tả cho đầy đủ ý nghĩa của bài hát. Tóm lại chỉ có âm nhạc mới có đủ năng lực, làm nên những biến cố tuyệt vời nơi lòng người, nhất là trong giai đoạn “nước nhà suy vi nghiêng ngả”. Xin chân thành cảm tạ các Cơ Quan truyền thông Báo Chí, các Hội Đoàn và Đồng Hương TNCS tại hải ngoại, đã vì nhạc sĩ Việt Khang và Những Người Yêu Nước khác đang bị VC cầm tù, mà tạo nên một sự đoàn kết chưa từng thấy trong những trang tranh đấu sử của Cộng Đồng Người Việt QG Hải Ngoại.

Xin hãy giữ lấy ngọn lửa thiêng trên và luôn trân quý “Những Tiếng Hát” bởi đó là thứ vũ khí luôn có sẵn trong tay của Người Việt, trên con đường quang phục quê hương đất nước từ tay ngụy quyền CSVN, mà chúng ta không cần phải van lạy xin xỏ bất cứ một thế lực ngoại bang nào.

Cả tháng nay, thế giới lại phiền não thêm vụ Putin đang và tiếp tục dùng kho bom nguyên tử sẵn có của Liên Xô cũ để lại, hù dọa thiên hạ qua vụ công khai xâm lăng và cưỡng đoạt bán đảo Crimea của Ukrain với lý do “vùng đất trên có nhiều người Nga”. Tập Cận Bình trong cơn nước Tàu sắp phá sản, cũng sẽ dùng chiêu của Putin “bom nguyên tử và người Tàu” sống đầy nước VN, để sáp nhập vào TC. Bài học mất nước thật gần và rõ như ban ngày, đến nỗi dân quèn ở dưới phố ai cũng biết và lo sợ. Thế nhưng đảng VC thì tỉnh queo, cứ tiếp tục cướp, cướp và gây thêm nhiều xấu hổ, điểm nhục cho dân tộc như báo chí Nhật, Hàn, Thái vừa rêu rao, dù rằng bọn chúng cũng đâu có tốt hơn người VC bao nhiêu!

*Viết từ Xóm Cồn Hạ Uy Di
Tháng 3-2014*

MUỜNG GIANG

Nguồn: Internet E-mail by TS Tạ Cự Hải, Đương kim Chủ tịch LHCCSHTĐ & PC chuyên

*Đăng ngày Thứ Sáu, March 28, 2014
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, SĐND, QL-VNCH*